

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 51. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344773312/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Sang, som jeg aldrig før har hørt og vel aldrig mere skal høre. Stemmerne blandes, og Sangen stiger, som revs den los fra Strænge af stralende Guld Tre, fire Strofer . . . man syntes, at man saa' Frankrig hæve sig med skinnende Porte, hvorigennem Trouvèrer og Riddere drog. – Og da standser Sangen pludselig med en høj Latter, som om de fire der nede forbavsedes over, hvor godt de havde sunget.

Jeg var med det samme sprunget ud af Sengen. Jeg vilde ud i den By, hvor man kunde synge saadanne Sange. Jeg vilde se Lys og Mennesker.

Da jeg stod paa Gaden, opdagede jeg, at Klokken desværre var halv tre. Og mærkværdigt! Mens jeg laa i min Seng, lod det som en evig Folkevandring under mine Ruder. Nu var der ikke et Menneske at høre eller se.

Men jeg tændte en Cigar og stak Hænderne i Frakkelommerne. Regnen var helt hørt op. Jeg fandt det morsomt og behageligt at gaar ud at spasere paa denne usædvanlige Tid.

De store Bulevarter var mennesketomme. Ikke en Kafé aaben mere. Ikke længer et Pust af Moskus. Prostitutionen har slukket sine Kærter. Her paa disse Gadehjørner tændte den sin første Brand – unge Arbejdersker kastede sig barho'dede ud i Strømmen for i Hast efter Dagens Slid at finde en Mand. Hvor var de nydelige, mange af disse unge utaalmodige, der smuttede frem paa en Gadekant uden noget over Hovedet og i et Nu forsvandt, spredende sig som en Løbeild fra Gade til Gade over hele Paris! De var som Fordansersker ved den lysprængende Ballet: *Paris ved Aften!*

Nu tramper kun en enlig Politbetjent frem og tilbage paa det fugtige Fortov. Og de lysende Fakler fra den store Fest er udslukte og skyllede ned i de mørke Kloaker.

Jeg vandrer ned ad *Boulevard Sébastopol*, stadig søgende en Kafé, hvor jeg ved en Drik kan borttage Smagen af den Absinth, som endnu kvalmer mig. Her og der paa en Bænk sidder en lurvet Fyr og blunder. Længe faar de ikke Lov at sidde paa samme Sted. Politiet jager dem op, for at de ikke skal fryse ihjæl; og de gaar videre og finder paa en ny Bænk nogle Minuters Hvile.

En daarlig klædt, ikke helt ung Kvinde tiltaler mig. Hun er ikke til at slippe; hun bliver ved at følge efter én. Jeg siger til sidst, at den Tjeneste, hun kan gøre mig, er at nævne mig en Kafé, som endnu er aaben . . .